

Rosas besøg i Snerige

Iskrystallerne glimtede og strålede på vinduet i det lille værelse, de ikke benyttede ret tit, og som derfor ikke var opvarmet. Rosa stod længe og betragtede iskrystallerne. Så førte hun sit ansigt over mod ruden og åndede på den med spids mund. Straks smeltede isen, hvor hendes varme ånde havde ramt. En lille klar plet midt i ismønstret på ruden.

Rosa stod og faldt i staver, mens hun så på det utroligt smukke ismønster. Snealfen kom og førte hende blidt ind i sneriget, hvor den boede sammen med en masse andre alfer og feer. Rosa havde aldrig oplevet noget så fint og smukt. Alt var hvidt og blå i mange nuancer. Det var strålende og slet ikke koldt.

Hun kunne ingen andre mennesker se, heller ingen huse, ja faktisk var alt sne og is. Og så var der selvfølgelig de små livlige alfer og feer. De strømmede over imod Rosa; tænk, de havde fået besøg af et lille menneskebarn i dag. De besluttede at gøre hendes besøg så festligt og rart som muligt.

De arrangerede den blødeste siddeplads for hende og fik hende til at sidde ned. Hun undrede sig lidt over, at hun ikke frøs, og at sneen ikke var kold; men så holdt hun op med at spekulere og overgav sig til den helt store oplevelse.

Feerne opførte en smuk isdans, ja nærmest isballet for hende. De gled lydløst omkring på en lille tiliset sø med snetræer omkring. Det var sanseløst smukt. Der var blid, fin musik til. Rosa kunne ikke se, hvor den kom fra; men hvor lød det smukt.

Derefter kom to alfer og opførte et klovnenummer for hende. Det var ustyrligt morsomt, og hun lo og lo, så alle feerne og alferne blev tindrende glade. Menneskebarnet morede sig.

"Rosa, ROSA" - Rosa for sammen ved ruden med iskrystalmønstret. Hendes mor stod og ruskede i hende. "Hvad er der med dig, Rosa? Hvorfor hører du ikke noget?" Rosa så op på sin mor. Hun skulle lige vænne sig til denne verden med alle dens farver og ting og mennesker.

"Jeg kan godt høre dig, mor; men jeg var lige et helt andet sted, hvor der var helt hvidt, og feer dansede for mig." Hendes mor så på hende. Sikke dog en fantasi, hendes datter havde.

Mere talte de ikke om det, for nu skulle de spise, og desuden var det heller ikke nemt at forklare mor det hele. Hun ville bestemt tro, det var noget, hun bare havde fundet på. Hvor havde det været dejligt at besøge Snerige. Hun smilede glad og hemmelighedsfuldt.